

letech, ale celkem bez větších problémů. Učil jsem se průměrně – s nejhoršími známkami trojkami.

Byl jsem obyčejný kluk, co ve 13 letech zkusil první cigaretu – dodnes jsem se tohoto zlozvyku nezbažil. Proháněl jsem holky a s kamarády prováděl úplně normální aktivity, jako je hraní fotbalu a hokeje s tenisákem. Později jsem se začal vrtat v mopedech, fichtlech – prostě v mašinách, takže ve 13 letech jsem si z uspořených peněz za čtyři sta korun koupil od bratra mé matky svoji první motorku. Byla to Jawa 21. Já byl v sedmém nebi, paráda, žádný „šunt“, skvěle zachovalý a udržovaný Pionýr, kterého jsem ještě dva roky šperkoval a leštil, než jsem si udělal řidičský průkaz. Samozřejmě, když máte takový stroj (který jsem parkoval u své skvělé babičky a neméně úžasného dědy), tak vás to nutí jezdit. Jezdil jsem po dvorku u babičky a dědy, ale občas, když se nedívali, tak šup a vystrkal jsem „Jawičku“ ven na ulici zkusit, co to umí. Svištěla tak maximálně šedesát kilometrů za hodinu, ale já si připadal, jako kdybych jel dvě stě. S věkem rostla chuť a v sedmnácti letech jsem si koupil Jawu 250 „kývačku“ a to už byl jiný kalibr. Co se týče peněz, byl jsem spíš dost velká držgrešle a byl jsem sakra opatrný na každý zbytečný výdaj.

UČŇÁK, PRVNÍ ZAMĚSTNÁNÍ, VOJNA

Když jsem ukončil základní školu, naši se po sedmnácti letech manželství rozvedli. Vůbec mě to nepřekvapilo, neboť hádky mezi matkou a otcem byly na denním pořádku. Dodnes nedávám vinu ani jednomu z nich, že jim to nevyšlo – oba byli tolik rozdílní. Naopak se spíše divím, že jim to vydrželo tak dlouho. Otec se pak odstěhoval k jiné ženě a já si začal žít krapet volnější život, neboť do té doby mě doma drželi dost zkrátka. Zůstal jsem s mou matkou a sestrou. Důvodů k rozvodu bylo asi víc, ale posledním hřebíkem do konce manželství mých rodičů byla nevěra otce.

V tomto období jsem nastoupil na učňák v Berouně do učební oboru určeného přímo pro kladenské ČSAD, tedy na mechanika opraváře se zaměřením na silniční motorová vozidla. Nyní zjednodušeně auto-mechanika, ale doba komunismu si žádala honosné názvy čehokoli. Střední odborné učiliště, které jsem navštěvoval, bylo už pro mne větší zátěž než základka. Nejprve jsem v Berouně, kde byla má škola, nastoupil na internát. Jenže jsem si tam připadal jaksi uvězněný, jako bych tam byl za trest. Aspoň mně se to tak jevilo,